

Štvrtok 20. marec 2014 cyklus A8  
Piatok 21. marec 2014 cyklus B8  
Koncertná sieň Slovenskej filharmónie, 19.00 h

Štátny komorný orchester Žilina  
Slovenský filharmonický zbor  
Oliver Dohnányi *dirigent*  
Jozef Chabroň *zbormajster*  
Eva Šušková *soprán*

**Juraj Filas (1955)**

**2. komorná symfónia**

22'

*I. Introduzione. Andante sostenuto. Allegro vivo*

*II Adagio. Presto. Adagio*

**Iris Szeghy (1956)**

**Menschheit /Ľudstvo**

17'

**Kantáta pre soprán, miešaný zbor a orchester**

**na texty Georga Trakla a Žalmu 130 - slovenská premiéra**

\*\*\*

**Ludwig van Beethoven (1770 – 1827)**

**Symfónia č. 1 C dur op. 21**

26'

*Adagio molto. Allegro con brio*

*Andante cantabile con moto*

*Menuetto. Allegro molto e vivace*

*Adagio. Allegro molto e vivace*

Autorom viac než stovky diel, zahŕňajúcich symfonické diela, kantáty (*Te Deum* či rekviem *Oratio Spei*), koncerty, televíznu operu *Memento mori* (v roku 1989 v Salzburgu ocenené cenou Jakobs-Suchard), kompozície pre veľký dychový orchester a veľké množstvo komorných skladieb je v Česku žijúci a pôsobiaci slovenský skladateľ **Juraj Filas**. Skutočnosť, že popri kompozícii vyštudoval na pražskom konzervatóriu a na AMU aj spev, významne poznačila i jeho skladateľské pôsobenie. Vlastné spevacké skúsenosti sa mu úspešne darí pretavovať do hudobného vyjadrovania s príznačným zmyslom a citom pre kantabilitu melodických línií, a zároveň vášň i emocionálny náboj. Piliermi jeho kompozičného jazyka sa stali harmónia a tonalita a z jeho diela je citel'ný rešpekt voči tradícii európskej hudby.

Juraj Filas komponuje prevažne na objednávku významných sólistov svojho hudobného odboru, ale i pre rozličné komorné súbory, festivaly alebo inštitúcie. Napríklad pre sólového trombonistu Newyorskej filharmónie skomponoval dve sonáty a koncert, podobne vytvoril skladby i pre Otta Sautera, ktorý v súčasnosti patrí k špičke v hre na trúbke. *Koncert pre tubu a veľký dychový orchester* zasa vznikol pre popredného hráča na tube Jamesa Gourlaya. Objednávky na vytvorenie skladieb Filasovi zadali súbory ako Spanish Brass-Luur Metal, trombónový Slokar Quartett, Zürcher Oboenquartett atď. Filasova hudba znela na významných svetových koncertných pódioch ako Beethovenfest-Bonn, Carnegie Hall a Lincoln Center v New Yorku, Pražská jar, ORF Wien, Tonhalle Zürich, Sankt Gallen, Lausanne, Ženeva, Paríž, Hong-Kong, Taiwan, Tokio, Mexiko, Petrohrad, Londýn a i. V roku 2008 udelila Európska únia umenia Jurajovi Filasovi prestížnu cenu Gustava Mahlera. Od roku 1985 pedagogicky pôsobí na katedre skladby AMU v Prahe. *Komorná symfónia č. 2* Juraja Filasa patrí k dielam staršieho dáta. Autor ju skomponoval v roku 1985 a premiéry sa dočkala o dva roky neskôr na Kanárskych ostrovoch na Tenerife, a to pod taktovkou Olivera Dohnányiho.

Z tradície európskej hudby vychádza slovenská skladateľka **Iris Szeghy**, absorbujúc zároveň výdobytky avantgardy 2. polovice minulého storočia, pričom obe tieto tendencie vzájomne prepája. Ozvláštnením tohto syntetického procesu je využitie rozličných prostriedkov a prvkov – od zvuku elektroakustických nástrojov po aplikáciu tradičných foriem. Jej diela znejú na viacerých prestížnych európskych hudobných podujatiach (UNESCO v Paríži, festival ISCM vo Varšave, Medzinárodné kurzy novej hudby v Darmstadte, BHS, Melos-Étos, Lucerne Festival, Varšavská jeseň atď) i na autorských koncertoch v Stuttgarte (1993), San Diegu (1994) a Hamburgu (1996). Od roku 1990 je Iris Szeghy v slobodnom povolání, od roku 2001 žije vo švajčiarskom Zürichu. Skladateľka absolvovala množstvo štipendijných kompozičných pobytov doma i v zahraničí – bola štipendistkou Hudobného fondu, sídelnou skladateľkou v Akademie Schloss Solitude v Stuttgarte, Štátnej opery v Hamburgu, Kalifornskej univerzity v San Diegu, v Cité Internationale des Arts v Paríži a v mnohých ďalších umeleckých inštitúciách. Medzi interpretmi jej diel nájdeme súbory ako London Sinfonietta, Hilliard Ensemble, ensemble recherche, MusikFabrik Köln, Camerata Bern, Festival Strings Lucerne a sólistov ako Harry Sparnaay či Teodoro Anzellotti. Za svoju tvorbu získala Iris Szeghy viaceré ocenení – Skladateľská súťaž Generace '84, '85 a '89 v Ostrave, Súťaž sborového zpevu v Jihlave (1989, 1998), Medzinárodná súťaž Aleksandra Tansmana (Lodž, 2006) a je tiež nositeľkou vyznamenaní ako Cena J. L. Bellu (1994) či Hudobná cena kantónu Zürich (2007) a Umeleckej ceny mesta Zollikon (2010).

K skladateľkiným významným inšpiračným zdrojom patria podnety z literatúry (*Afforismi*), výtvarného umenia (*Hommage à Rodin*), archaického folklóru (*Midsummer Night's Mystery*), ale i z prírody, života spoločnosti, filozofie či z dejín. Práve rovnomenná expresívna báseň Rakúšana Georga Trakla, ktorá vznikla ešte pred vypuknutím 1. svetovej vojny, sa stala Iris

Szeghy predlohou k tvorbe kantáty pre soprán, dvojzbor a orchester *Ludstvo*. Skladateľka k dielu uvádza nasledovné: „Kantátu *„Ludstvo“* som napísala v roku 2011 na objednávku Evanjelického speváckeho spolku Bern/Zürich pre jubilejné koncerty Spolku v roku 2012 v oboch mestách. Premiéra diela odznela v Berne 31. marca 2012.

Ako textový podklad pre zhudobnenie som si zvolila báseň *„Ludstvo“* rakúskeho expresionistu Georga Trakla (1887 – 1914) z roku 1912. Báseň je udivujúca nielen svojím obsahom a stavbou, ale i svojím vizionárstvom – je vojnovapoapokalyptickým obrazom ľudstva, napísaným dva roky pred vypuknutím I. svetovej vojny, vojny, v ktorej počiatku našiel svoju smrť i mladý básnik sám... Veľmi expresívna vojnová vízia je v básni prekvapivo vystriedaná pašiovým obrazom – obrazom Poslednej večere. Hrôzu „ohnivých kráterov“ a „červených peňazí“ prehlušuje „nežné mlčanie“ chleba a vína a krik zo spánku pod konármi olivovníkov... Cez odvážny obsahový posun získavajú beznádej a zúfalstvo novú tvár, tvár plachej nádeje. K hudobnému umocneniu tohto emočne veľmi silného obrazu som sa rozhodla pribrať k Traklovej básni ďalší text – fragment zo 130. žalmu „Z hĺbín volám k Tebe, Pane“ v latinskom origináli. Žalmu, po ktorom básnici a hudobníci siahali v dejinách snád' najčastejšie, keď chceli vyjadriť to najtemnejšie a najpriepastnejšie v ľudskej mysli a ľudskom osude a súčasne dať „volajúcemu“, podobne ako v Traklovej básni, vidinu nádeje.

Text Traklovej básne som zverila zboru, žalmový text – prístupujúci k skladbe až po dosiahnutí pašiového obrazu v zbore – sólovému sopránovi. V abstraktnej rovine mi zbor symbolizoval spoločnosť, slepú masu hnanú vášňami a pudmi, sólový hlas zas jedinca ako nositeľa ľudskosti a nádeje. Dramatickosť obrazu vojnových hrôz v prvej polovici skladby je v jej druhej polovici vyvažovaná meditáciou, žalospevom sólového sopránovi. Čím viac sa sopránový hlas rozvíja a dostáva do popredia, tým viac sa ten zborový, ale i orchestrálny „hlas“, zastupovaný sláčikmi, bicími nástrojmi a organom, stráca, ustupuje do pozadia. V závere sa ocitá sólový hlas úplne sám, už len on znie do ticha...

Skladba je venovaná pamiatke mojich starých rodičov, ktorí prežili hrôzy oboch svetových vojen 20. storočia.

V tomto roku si svet pripomína 100. výročie vypuknutia I. svetovej vojny, kultúrny svet si pripomína 100. výročie úmrtia Georga Trakla – dojíma ma, že slovenská premiéra môjho diela sa koná práve v tomto pre zamyslenie sa nad cestami ľudstva symbolickom čase.“

Najmladšieho z troch najvýznamnejších predstaviteľov viedenského klasicizmu **Ludwiga van Beethovena** možno do istej miery považovať za tvorca nového, moderného hudobného myslenia, technických prostriedkov svojej doby, ktoré významne uplatnil najmä vo svojej symfonickej a koncertnej tvorbe. Svojou nepoddajnou a nezávislou osobnosťou, novým postojom k svetu i k spoločnosti významne vplýval i na zástupcov nasledujúcej epochy, hudobného romantizmu. Kým Haydn s Mozartom v podstate nekomponovali to, čo by sa významnejšie vymykalo dobovej konvencii a dobovým možnostiam, Beethovenova hudba a myslenie sa v tomto smere do istej miery stali ich protikladom. Počnúc Beethovenom sa či už symfónie, oratóriá alebo komorná hudba prestávali komponovať výlučne na objednávku, ale pre prípadné, i keď nie vždy celkom isté, predvedenia v budúcnosti. Beethovenovým východiskom v oblasti symfónie sa stala mannheimská škola a väčšmi čerpá z odkazu Haydna ako Mozarta. Hoci jeho tvorba ešte prináleží k hudobnému klasicizmu, Beethoven sa prejavoval ako revolucionár. Zápas s konvenciou formy či celkovej nálady 18. storočia je spočiatku stále citeľný, dovtedajšie výdobytky však neváhal obohatiť vlastnými, novátorskými koncepciami. Efektívne pracoval so sonátovou formou, zdokonaľoval jej jednotlivé prvky a doviedol ju k vysokému majstrovstvu. Zvýšil počet sonátových častí a formotvorný význam nachádzal i v melodických detailoch. Znásobil i obsadenie orchestra, experimentoval s inštrumentálnymi zostavami, technikou a dosahoval tak zaujímavú farebnosť. Rozširuje obsah či formu, dynamickejšie scherzo vytláča menuet a dokonca i finále

sa stáva závažnejším – napokon, dokazuje to napríklad *Deviata symfónia*, keď v jej závere sa nezdá byť použitý i pre symfóniu nezvyčajný, vokálny prvok, v nesmrteľnej, Schillerom inšpirovanej *Óde na radosť*.

Beethovenova **1. symfónia C dur op. 21** stojí na začiatku nového storočia, ktoré doviedlo funkčnú tonalitu takmer k jej rozkladu. V celkovom náhľade na tvorbu Beethovena sa skladba nezdá byť natoľko nová a výbušná, značne zachováva úctu voči odkazu Haydna i Mozarta. Vyznačuje sa ale tiež mladíckou sviežou invenciou, radosťou a temperamentom. Nad napísaním symfónie rozmýšľal Beethoven ešte v rodnom Bonne, na jej tvorbu sa ale podujal až vo Viedni. Začiatky diela možno zaradiť snáď k rokom 1794 – 1795, teda do čias Beethovenových štúdií u Albrechtsbergera a nedokončil ho skôr než v roku 1799. Prvé predvedenie sa datuje na 2. apríl 1800 a o rok vyšla symfónia i tlačou. Hoci *1. symfónia* zďaleka nepatrí k najrevolučnejším, na dobovú kritiku zapôsobila i negatívne, považovali ju dokonca za karikatúru Haydna, skladateľa za arogantne domýšľavého a dielo za nevhodne výbušné.

Prvá časť je tvorená nenáročným, mozartovsky znejúcim, melodickým, poetickým a srdečným *Allegrom con brio*. Pomalý dvanásťtaktový úvod symfónie sa na rozsiahlej ploche vyhába tonike a všemožne obchádza vybočeniami do iných stupňov, čo značne podnietilo konzervatívcoch ku kritike. Konkrétne, dielo v C dur Beethoven uvádza subdominantným septimovým akordom, čiže F dur. Vlastnú tóninu presvedčivo upevňuje až hlavná téma, ktorá je zároveň dôkazom jedného z obľúbených postupov skladateľa, a to naliehavého opakovania tónu v čoraz kratších intervaloch. Druhá téma tejto časti so striedajúcimi sa motivickými tvarmi hoboja a flauty je už trochu väčšmi beethovenovská.

Ďalšia, a podobne ako predchádzajúca, taktiež sonátovo koncipovaná i pospájaná časť *Adagio cantabile*, je zvláštne rytmicky členená, pričom novým prvkom symfonickej témy je perióda siedmich taktov. Nasleduje stupňovito sa rozbiehajúci menuet s väčšími scherzovým charakterom vo výraze. V triu Beethoven kladie do opozície pokojné, pravidelné akordické sledy dychových sekcií s dynamickým pohybom sláčikových nástrojov. A práve relatívne najkonvenčnejšia časť symfónie tu získava nábeh k pretransformovaniu na osobitý, samostatný diel. Začiatok finále mohol vyvolať isté názvuky na Haydna, najmä šesť úvodných taktov (*Adagio*), ktoré sa ešte pomerne dlho po vzniku diela vynechávali. Posledná časť sa teda začína pomalou introdukciou, s figúrami, ústiacimi do samotnej hlavnej témy *Allegro molto e vivace*. Formu možno označiť ako rondovú, spôsob používania tém však poukazuje na Beethovenovu formálnu schopnosť kombinovania. Neskoršie diela Ludwiga van Beethovena ďaleko predbehli jeho *1. symfóniu*. Aj napriek evidentnému rešpektu voči tradičným, konvenčným výrazovým prostriedkom, formovému stvárneniu a odkazu Haydna i Mozarta, si táto skladba v dobovom kontexte symfonických diel získala výnimočné miesto a bola istou predzvesťou ďalšieho rozvoja jeho skladateľských schopností.

Autorka textu: Eva Planková

**Georg Trakl**  
**Menschheit (1912)**

Menschheit vor Feuerschlünden aufgestellt,  
Ein Trommelwirbel, dunkler Krieger Stirnen,  
Schritte durch Blutnebel; schwarzes Eisen schellt,  
Verzweiflung, Nacht in traurigen Gehirnen:  
Hier Evas Schatten, Jagd und rotes Geld.  
Gewölk, das Licht durchbricht, das Abendmahl.  
Es wohnt in Brot und Wein ein sanftes Schweigen  
Und jene sind versammelt zwölf an Zahl.  
Nachts schrein im Schlaf sie unter Ölbaumzweigen;  
Sankt Thomas taucht die Hand ins Wundenmal.

***Ľudstvo***

*Ľudstvo vystavené pred ohnivé krátery,  
vírenie bubnov, čelá temných bojovníkov,  
kroky cez krvavú hmlu; čierne železo rinčí,  
zúfalstvo, noc v chmúrnych myšliach:  
tu tieň Evy, poľovačka a červené peniaze.  
Mraky preráža svetlo, Posledná večera.  
V chlebe a víne prebývy nežné mlčanie,  
zhromaždení sú dvanásť počtom.  
Nocou kričia v spánku pod konármi  
olivovníkov;  
Svätý Tomáš vnára ruku do rany.*

*Preklad: Iris Szeghy*

**Psalm 130**  
(fragment)

***Žalm 130***

De profundis clamavi ad te, Domine;  
Domine, exaudi vocem meam.

*Z hĺbín volám k Tebe, Pane;  
Pane, počuj môj hlas.*

Fiant aures tuae intendentes  
in vocem deprecationis meae.

*Nakloň svoj sluch  
k mojej úpenlivej prosbe.*

Si iniquitates observaveris, Domine;

*Ak si budeš, Pane, v pamäti uchovávať neprávosť*

Domine, quis sustinebit?

*Pane, kto obstojí ?*

Quia apud te propitiatio est:  
et propter legem tuam sustinui te, Domine.

*Ale Ty si milostivý  
A my ti chceme v bázni slúžiť.*

Sustinuit anima mea in verbo eius;  
speravit anima mea in Domino.

*Spolieham sa na Teba, Pane,  
moja duša sa spolieha na Tvoje slovo.*

Sopranistka **Eva Šušková** absolvovala štúdium spevu na Cirkevnom konzervatóriu (2003) a na Vysokej škole múzických umení (2009) v Bratislave (Viktória Stracenská), kde v roku 2013 úspešne obhájila svoju dizertačnú prácu u Petra Mikuláša. Umelecký rozhľad si rozširovala na majstrovských a interpretačných kurzoch v Maďarsku, Rakúsku a v Českej republike pod vedením Rosemary Hardy, Sonie Ghazarian a Petra Dvorského.

Víťazka medzinárodnej spevackej súťaže Iuventus Canti (2006) a nositeľka Ceny za najlepšiu interpretáciu francúzskej hudby na ISA Prag-Wien-Budapest (2007) sa profiluje ako výrazná osobnosť komorného a koncertného umeleckého života, nevynímajúc operný žáner. V slovenských operných domoch a na zahraničných scénach (Stavovské divadlo Praha, Štátna opera Budapešť, Opera *Saint-Étienne*, *Theatre Impérial Compiègne*) stvárnila niekoľko významných postáv, ako sú Tatiana, Desdemona, Chivria či Fiordiligi. Na konte má i uvedenie a nahrávku zrekonštruovanej Hummelovej opery „Mathilde de Guise“ v unikátnej interpretácii na dobových nástrojoch, či scénickú kreáciu Schönbergovho opusu *Pierrot Lunaire*. Účinkovala v českej premiére diela „Into The Little Hill“ od Georga Benjamina, ako i v premiérach siedmich pôvodných slovenských opier od J. Beneša, V. Kubičku a S. Solovica, ktoré uviedla na viacerých divadelných festivaloch na Slovensku, v Českej republike a Poľsku.

K slovenskej hudbe prechováva intenzívny vzťah, čo sa odráža na množstve uvedených premiér, rekonštrukcií a novodobých predvedení skladieb staršieho dáta, či diel, ktoré jej boli dedikované. Orientuje sa v širokom repertoári, zahŕňajúc najmä diela klasikov 20. storočia a súčasných autorov. Jej autorské projekty „*secret VOICE*“ a „*VOICEession*“, či detský interaktívny koncert „*Človekofón*“ zaznamenali mimoriadne pozitívne ohlasy v širokom okruhu verejnosti, odbornej kritiky a tlače.

Eva Šušková účinkovala na mnohých významných európskych festivaloch (Gaida, Pražské premiéry, Bratislavské hudobné slávnosti, Melos-Étos, Zémpléni fesztivál, Neuen Musik in Bamberg, Konvergencie, Dni starej hudby a i.), koncertovala vo väčšine európskych krajín. Spolupracovala s orchestrami a súbormi ako Prague Modern, Quasars Ensemble, Solamente naturali, Janáčkova filharmonie Ostrava, Slovenská filharmónia, Symfonický orchester Slovenského rozhlasu, Capella Istropolitana a ďalšími. Nahrávala pre vydavateľstvá Brilliant Classics, Dynamic, CPO, Slovenský rozhlas, Hudobný fond a Diskant.

Popri spevackej činnosti bola v rokoch 2002 – 2007 aktívnou členkou hereckého súboru alternatívneho divadla GUnaGU v Bratislave. Paralelne s umeleckou činnosťou sa venuje pedagogickým a organizačným aktivitám. Od roku 2013 prednáša na Katedre hudobnej výchovy PdFUK v Bratislave. Je spoluorganizátorkou koncertných cyklov *Neznáma hudba* umeleckého združenia Albrechtina, ale i autorkou každoročného letného *Koncertu v prírode* v ruinách kláštora Katarínka. Aktívne sa podieľa na vzdelávacích programoch pre vokálnych pedagógov a žiakov ZUŠ (workshopy pre ISCM New Music for Kids and Teens). V roku 2013 získala Cenu Nadácie Tatra banky za umenie v kategórii Mladý tvorca.

Šéfdirigent ŠKO Žilina **Oliver Dohnányi**, rodák z Trenčína, študoval na pražskej AMU u V. Neumanna a A. Klímu a na Vysokej hudobnej škole vo Viedni u O. Suitnera. Získal laureátstvo na viacerých medzinárodných súťažiach ako napr. dirigentská súťaž maďarskej televízie, Talichova súťaž v Prahe a Premio Respighi v Siene.

V rokoch 1986-1991 pôsobil ako šéfdirigent Opery SND v Bratislave, s ktorou absolvoval početné zahraničné zájazdy. Jeho produkcia Gounodovej opery Faust a Margaréta v réžii Jozefa Bednáríka získala cenu na prestížnom festivale v Edinburhu. Súčasne pôsobil ako dirigent Slovenskej filharmónie, s ktorou spolupracuje dodnes. Pôsobil tiež ako šéfdirigent

opery Národného divadla v Prahe, ako umelecký šéf Štátnej opery v Prahe, ako umelecký šéf Opery SND a šéfdirigent Symfonického orchestra Slovenského rozhlasu.

Spolupracuje s najprestížnejšími opernými scénami - Anglickou národnou operou v Londýne, Operou North v Leedse, v Bazilei, Zürichu, v Osake, Kasseli, Mannheime, Karlsruhe, so Staatsoper Wien, účinkoval na opernom festivale v španielskom Oviede, v Barbican Center v Londýne, Teatro San Carlo v Neapoli, na opernom festivale v írskom Wexforde, v Royal Opera House v Kodani, Teatro Colón v Buenos Aires, Opera Baltimore v USA, opera v Aucklande a Wellingtone na Novom Zélande atď. Jeho nahrávka opery Juraja Filasa "Memento mori" získala cenu na prestížnom televíznom festivale v rakúskom Salzburgu.

Okrem slovenských a českých orchestrov hosťoval v Yomuri Nippon Symphony Orchestra Tokio, Chicago Symphonietta, Maďarskej štátnej filharmónii, Portugalskom štátnom symfonickom orchestri, Northern Philharmonic v Leedse, Royal Liverpool Philharmonic Orchestra, English Chamber Orchestra, London Mozart Players, BBC Belfast Irish National Symphony Orchestra, Zagrebskej filharmónii, a i.

So Štátnym komorným orchestrom Žilina spolupracuje od roku 1983. Okrem množstva koncertov na Slovensku s ním uskutočnil turné vo Švédsku 1990, Nemecku 2005, 2006 a 2010, koncerty vo francúzskej Pikardii a parížskej Invalidovni 2006, koncerty na BHS 2006 a 2011, koncert v sále Sliezskej filharmónie Katowice 2009. Bol šéfdirigentom ŠKO v rokoch 2004 - 2007, na tento post sa vrátil opäť v marci 2011.

Ako prvý slovenský dirigent v histórii prebral roku 2011 Európsku cenu Gustava Mahlera a Zlatú Europeu, mimoriadne významné medzinárodné ocenenie Európskej únie umenia. Z posledných aktivít Olivera Dohnányiho treba spomenúť trojmesačné pôsobenie (august-október 2012) na Novom Zélande, kde naštudoval a uviedol v Aucklande a Wellingtone operu Bedřicha Smetanu Predaná nevesta a dirigoval s New Zealand Symphony Orchestra finálový galakonzert prestížnej speváckej súťaže Lexus Song Quest. V Bologni pripravil so Scuola dell'Opera italiana a Teatro Comunale di Bologna novú produkciu Myslivečkovej opery L'Olimpiade. Jeho inscenácia Belliniho opery Norma v Anglii získala cenu „Achievement in Music“ (výročná hudobno-divadelná cena) sudeľovaním na slávnostnom galavečeri v Guildhall v Londýne 28. 10. 2012. Dirigoval aj slávnostný novoročný koncert Slovenskej filharmónie k 20. výročiu vzniku samostatnej Slovenskej republiky s priamym prenosom RTVS.

## **VLOŽIŤ: JOZEF CHABROŇ**

**Štátny komorný orchester Žilina** vznikol roku 1974 ako jediný orchester "mozartovského typu" na Slovensku. Roku 1977 získal medzinárodné uznanie, keď sa stal festivalovým orchestrom Salzburger Festspiele. Zakrátko dostal pozvanie na Pražskú jar a potom nasledovali úspešné koncerty na mnohých festivaloch v celej Európe a zámorí, vystúpenia v najprestížnejších sálach ako napr. Musikverein a Konzerthaus vo Viedni, Katedrála Sv. Františka v Assisi, Veľká sála Petrohradskej filharmónie, Palác hudby v Barcelone, Kráľovská opera v Bruseli, Invalidovňa v Paríži, Glen Gould Studio v Toronte, 02 World Arena Berlin, Pavilhao Atlantico Lisabon. Orchester uskutočnil už vyše 2700 koncertov takmer vo všetkých štátoch Európy, v Tunise, Turecku, Arménsku, štyrikrát v Japonsku, dvakrát v USA, dvakrát v Kanade a ako prvý slovenský orchester na juhoamerickom kontinente v Brazílii. Nahral vyše 60 CD s hudbou od baroka až po súčasnosť pre vydavateľstvá v rôznych štátoch. Odohral vyše 270 slovenských skladieb, z toho 140 premiérov. 190-krát odznela v podaní ŠKO slovenská hudba na koncertoch v zahraničí, o.i. v Kanade, USA a Japonsku.

So ŠKO Žilina účinkoval celý rad popredných umelcov zo všetkých oblastí hudby, ako napr. Igor Oistrach, Václav Hudeček, Dalibor Karvay, Pavel Šporcl, Vanessa Mae, Marián Lapšanský, Juraj Bartoš, Peter Dvorský, Edita Gruberová, Magdaléna Kožená, Ľubica Vargicová, Ľubica Orgonášová, Sergej Kopčák, Vittorio Grigolo, Pretty Yende, Ildiko Raimondi, Vesselina Kasarová, Pavol Bršlík, Miro Žbirka, Pavol Hammel, Lucie Bílá, Radka Fišarová, Pacora Trio, Matúš Jakabčic, Michal Bugala, Andrej Šeban atď.. V rokoch 2011 až 2013 orchester uskutočnil niekoľko koncertných turné so svetoznáμου vokálnou skupinou Il Divo vo veľkých európskych metropolách – Bratislave, Prahe, Berlíne, Oberhausene, Hamburgu, Lipsku, Mníchove, Viedni, Salzburgu, Zürichu, Ženeve, Barcelone, Madride, Lisabone, Lodži, Gdansku, Budapešti, Záhrebe, Ľubl'ane, Belehrade, Amsterdame, Helsinkách, Malmö, Bruseli a.i., kde si ich spolu vypočulo takmer 263 tisíc divákov.

## **VLOŽIŤ: SLOVENSKÝ FILHARMONICKÝ ZBOR**